

яребица, най-страхливата отъ всички птици, водѣше своитѣ пиленца изъ гората край самитѣ мои прозорци, кѣткаше и ги викаше, сѣщо като кокошка, безъ да се смущава ни най-малко отъ менъ.

„Близо до хижата ми, въ гората имаше изворъ, а не далечъ отъ него, подъ гжстата сѣнка на дърветата имаше сухо, чисто мѣстенце, обрасло съ трева, дето често по пладне отивахъ да си отпочина следъ работата на полето или зеленчуковата градина. Азъ разкопахъ земята около извора и направихъ доста широко езерце съ чиста, прозрачна вода; тукъ яребицата довеждаше малкитѣ си въ топлитѣ лѣтни дни и търсѣше червейчета въ тинястата влажна земя около самата вода, а малкитѣ ѝ пиленца постоянно тичаха подиръ нея . . .

„Веднажъ яребицата ме забеляза, веднага остави пиленцата си и се приближи къмъ мене; тя започна да ме заобикаля, като все повече се приближаваше; всѣкакъ се стараше да отвлѣче моето внимание отъ нейнитѣ малки, като се преструваше, че е счупено крилото ѝ, че куца . . . Докато тя правѣше тѣзи хитрини, пиленцата ѝ тръгнаха едно следъ друго къмъ близкото блато и скоро се скриха . . .

„Въ този тихъ горски кѣтъ се вѣдѣха много гургулички, които безгрижно прелетяваха отъ клонъ на клонъ низко надъ главата ми, рѣждивокосмати катерички смѣло цвѣкаха насамъ-натамъ по клонетѣ, безъ да обръщатъ внимание на моето присѣствие . . .

„Презъ зимнитѣ нощи кресливиятъ вѣкъ на кукумявката често нарушаваше тишината, която ме заобикаляше; прелетнитѣ гжски и кукумявкитѣ често даваха концерти край прозорцитѣ ми; случваше се до отворя вратата и край самата хижа, съ звучно